

Sygn. akt I UK 358/14

POSTANOWIENIE

Dnia 1 kwietnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z odwołania G. P.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w K.
o rentę socjalną,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 1 kwietnia 2015 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 23 kwietnia 2014 r., sygn. akt III AUa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
przyznaje adwokatowi J.Ż. od Skarbu Państwa Sądowi
Apelacyjnego w [...] 120 zł (sto dwadzieścia) powiększone o
kwotę podatku od towarów i usług tytułem nieopłaconej pomocy
prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Pełnomocnik wnioskodawcy zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 23 kwietnia 2014 r. Zarzucono naruszenie art. 4 ust. 1 w zw. z art. 15 pkt 1 ustawy z 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej (Dz.U. z 2013 r., poz. 982) w zw. z art. 12 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2013 r., poz. 1440). Jako przesłanki uzasadniające przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego sformułowanego w formie pytania – czy zawarte w art 4 ust. 1 ustawy z 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej pojęcie „całkowitej niezdolności do

pracy” stanowi kwalifikację prawną okoliczności faktycznej w postaci „naruszenia sprawności organizmu”. Ponadto, skarga kasacyjna ma być oczywiście zasadna na skutek naruszenia art. 4 ust. 1 w zw. z art. 15 pkt 1 ustawy z 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej w zw. z art. 12 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

W ramach przedsądu bada się tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie (postanowienie SN z 16 maja 2008 r., I UK 16/08, LEX nr 818572). Ma to ma umożliwić wybór jedynie takich spraw, które powinny zostać rozpoznane przez organ najwyższego szczebla sądownictwa ze względu na interes publiczny (postanowienie SN z 26 stycznia 2011 r., I UK 295/10, niepubl.). Należy podkreślić, że Sąd Najwyższy nie ma obowiązku zastępowania skarżącego i poszukiwania argumentów przemawiających za przyjęciem skargi kasacyjnej do rozpoznania (poza przypadkami wymienionymi w art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.).

Wskazane przez pełnomocnika skarżącego okoliczności nie uzasadniają przyjęcia skargi do rozpoznania.

Należy przypomnieć, że jeżeli strona w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazuje na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), powinna zagadnienie to przedstawić przez jego sformułowanie z przytoczeniem przepisów prawa, na tle których ono powstało, wskazać argumenty prawne prowadzące do rozbieżnych ocen prawnych oraz wykazać, że zagadnienie to jest istotne, a jego rozstrzygnięcie będzie miało ważne znaczenie dla praktyki sądowej oraz dla rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawy (postanowienie SN z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 07, LEX nr 864002). Kwestie podniesione przez pełnomocnika we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania sprawdzają się do zwykłej wykładni prawa i jego zastosowania w konkretnym stanie faktycznym, co w orzecznictwie nie jest traktowane jako okoliczność spełniająca przesłankę przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. (postanowienia SN z 16 marca 2009 r., III UK 90/08, LEX nr 707909).

Skarga nie jest również oczywiście uzasadniona. W celu spełnienia przesłanki oczywistej zasadności skargi nie wystarczy zawrzeć w jej treści stwierdzenie, że skarga jest oczywiście uzasadniona, lecz należy wykazać tę oczywistość przez odwołanie się do takiej argumentacji, która *prima facie* wskazuje, że zaskarżony wyrok został wydany z oczywistym naruszeniem prawa (postanowienie SN z 20 czerwca 2007 r., II CSK 184/07, LEX nr 560541). Twierdzenia skarżącego o oczywistej zasadności skargi sprowadzają się do polemiki z ustaleniami faktycznymi Sądu Apelacyjnego, zmierzając do podważania wniosków sformułowanych w łącznej opinii biegłych neurologa i psychiatry. Biegli stwierdzili, że całokształt schorzeń występujących u wnioskodawcy nie powoduje jego całkowitej niezdolności do pracy. Ustalenie to stanowiło podstawę wydania zaskarżonego orzeczenia, a Sąd Najwyższy działając jako sąd kasacyjny jest nim związany.

Mając na względzie powyższe okoliczności, orzeczono jak w sentencji.